

Ἡμερησίως

Ἀριθ. 25.

Ἐκδίδεται
ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΕΤΑΡΤΗ
25 Ἰουλίου 1879.

Ἔτος Ζ'.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

«ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ» καὶ «ΑΡΧΙΔΙΟΧΟΥ»

Ἐν Ἑλλάδι ἔτη. δρ. 14. Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. 20
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα δραχ. 30.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Π. ΠΗΓΑΔΙΩΤΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΞΠΥΡΙΔΗΣ καὶ
Ι. ΒΕΡΒΕΡΗΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ κλπ.

Δι' ἕκαστον στίχ. λεπτ. 50. Αἱ ἀποδείξεις
ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Π. Πηγαδιώ-
του. Ἡ συνδρομὴ εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν
ἔτος καὶ πληρώνεται ἐν Ἀθήναις.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ.

Τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα δὲν ἠνδρώθη εἰσέτι, εὐρίσκεται εἰς τὰ σπάργανά του. Ἡ Ἀγγλία ἐπίτηδες βασκαλίζει αὐτὸ καὶ οἱ βαυβαλισμοὶ τῆς κατώρθωσαν νὰ ρίψωσιν αὐτὸ εἰς βαθὺν καὶ διαρκῆ ὕπνον, ὅστις παρεμποδίζει τὴν αὐξησιν τῆς ἡλικίας του. Ἡ δὲ Τουρκία, ἐπομένῃ ταῖς συνεταῖς τῆς Ἀγγλίας συμβουλαῖς, ἀνέβαλεν, ἀναβάλλει καὶ θὰ ἀναβάλλῃ ἔσασι τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ μέσα πρὸς ἀφύπνισίν του, ἄχρις οὗ ὁ ὕπνος του μετατραπῇ εἰς θάνατον.

Τὸ βλέπει ἡ Τουρκία κοιμώμενον καὶ ἡ καρδιά τῆς εὐφραίνεται, νομίζει δὲ ὅτι, ἂν ἐπὶ πολὺ παραταθῇ ὁ ὕπνος, ἀφεύκτως θέλει ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Πλὴν ἡ ἰδέα τῆς αὐτῆ, τὴν διαβεβαιώμεν, ὅτι θὰ ἀναλάβῃ σάρκα καὶ ὅστ' αὐ καὶ δὲν θὰ γείνη πρᾶγμα. Ἡ Γαλλία, ἡ κραταιὰ καὶ ἐνδοξὸς δημοκρατουμένη Γαλλία, διὰ τῆς ἡχηρᾶς καὶ ἰσχυρᾶς αὐτῆς τροπῆς δὲν θέλει ἀφήσῃ τὸ βαυκαλιζόμενον βρέφος νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ἡ Γαλλία τῆ συναρωγῇ καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων, πλὴν τῆς Ἀγγλίας, ὧν τὰς συμπαθείας προσείλκυσαν αἱ πατρικαὶ καὶ δραστήρια αὐτῆς ἐνέργειαι, θέλει ἀφύπνισαι τὸ κοιμώμενον βρέφος, ὅπερ δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἀνδρωθῇ καὶ μετὴν πανοπλίαν αὐτοῦ περιβαλλόμενον κατασυντρίψῃ τὸν ἐν τῷ ὕπνῳ κρατοῦντα αὐτὸ ἐχθρόν.

Ἐννοοῦμεν τὴν καλὴν ἡμῶν γείτονα Τουρκίαν, ἧτις τὴν πατροπαράδοτον αὐτῆς πολιτικὴν τῶν ἀναβολῶν μετερχομένη, ἔχει ἐπισύρει ἐφ' αὐτῆς τὴν δυσμένειαν τῶν δυνάμεων, ἅτε διὰ τῆς ὑπόβουλον αὐτῆς πολιτικῆς προσβίλλουσα καὶ περιφρονοῦσα τὴν ἀπόφασιν τῆς Εὐρώπης.

Δὲν διαφεύγει τὸν ὄξυδερκῆ τῆς Εὐρώπης ὀφθαλμῶν ὅτι τὸ τουρκικὸν κράτος, καταρρέον ὀσημέραι καὶ ἐτοιμοθάνατον, ἀδύνατον εἶναι νὰ διατηρήσῃ ἐν εὐτυχίᾳ καὶ χειραφετήσῃ τοὺς ὑπ' αὐτὸ λαοὺς, κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος.

Αἱ βιαιοπραγίαι, αἱ καταπίσεις, αἱ αὐθαιρεσίαι καὶ τὸ δουλικὸν πνεῦμα, τὸ ἐπὶ πᾶσαν τὴν τουρκικὴν ἐπικράτειαν ἐπιχειρούμενον, εἶναι τὸ ἐπικρατοῦν ἐν Τουρκίᾳ, πρὸ αἰώνων σύγρησιν, οὐτινος αἱ ἀξιοθρήνητοι συνέπειαι κατεφάνησαν ἤδη ψηλαφῆται καὶ κατέδειξαν γυμνὴν τὴν κατὰ πτωσιν τοῦ κράτους τούτου, ὅπερ χεῖρ ἀνθρώπινος νὰ ἀνεπανορθώσῃ.

Μάτην λοιπὸν ἡ Ἀγγλία ἀγωνιᾷ, ὅπως ἐπ' ὀλίγον ἔτι καιρὸν διατηρήσῃ τὸ σσηπὸς τοῦτο κράτος. Ἡ πτώσις αὐτοῦ, κατὰ τοὺς ἀναλλοιώτους τῆς φύσεως νόμους, ἔσεται ἀναπόδραστος καὶ εὐτυχεῖς οἱ προορατικοὶ, οἱ ἐκ τῆς πτώσεως αὐτοῦ ἐτοιμοὶ ὄντες νὰ ἐπαφελῆθωσι.

Τὸ ἑλληνικὸν λοιπὸν ζήτημα, τὸ ὅποῖον ὡς βρέφος ἄχρι τοῦδε κοιμᾶται, θέλει λάβει, ἅμα ἀφύπνισθῆν, τὴν πανοπλίαν του, ὅψεποτε διπλωματικῶς δὲν ἱκανοποιήθῃ, διότι ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις πιστεύομεν ὅτι ἐφρόντιζε καὶ θὰ φροντίσῃ πρὸς συμπλήρωσιν τυχόν τῶν ἐλλειπόντων, καὶ θέλει ἐκπληρώσει τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἐν Ἀνατολῇ προορισμόν.

ΝΕΑ.

Ἦσυχία, τάξις καὶ ἀσφάλεια καθ' ὅλον τὸ κράτος καὶ εἰς τὰ Μεγαρχ. Καλὰ πᾶμε.

Ἀκόμη δὲν ἔρχισαν οἱ βουλευτικοὶ συνδου-

μοι, ἀλλὰ τί θὰ κάμουν, θ' ἀρχίσουν καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ μᾶς ξυπνήσουν τὰ αἵματα.

Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ βασιλείου μας ἀναβαίνει κατὰ τὴν ἀπογραφὴν εἰς ἕνα ἑκατομμύριον καὶ ἐξακόστας τόσας χιλιάδας. Δηλαδή εἰς δέκα χρόνια ἀυξήσαμε κατὰ 160 χιλιάδες, ὥστε μετὰ τὰς νέας ἐπαρχίας θὰ περάσωμε τὰ δύο ἑκατομμύρια. Φτοῦ νὰ μὴ βασκαθοῦμε.

Καὶ ἄλλο κακὸ. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔπιασε πυρκαϊὰ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖο, ποῦ ἑκατοκοῦσθε ὁ Βράϊλας καὶ ἐκάησαν ὅλα τὰ ἔγγραφα του, ὥστε τώρα ἔχασε ὅλας τὰς ὁδηγίας του ὁ κ. ἐπίτροπός μας καὶ ἐπομένως ἔχασε καὶ ὅσα ἤθελε νὰ εἴπῃ, ὅταν ἀρχίζαν ἡ διαπραγματεύσεις. Αὐτοὶ οἱ διαβολοτοῦρκοι θὰ ἔβαλαν φωτιὰ διὰ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ τὸ ζήτημά μας. Ὅπισθὲν μας Σατανά!

Ἡ πρωτεύουτά μας ἔχει κατοίκους 68 χιλιάδας, οἰκίας 8256, ἐκ τῶν ὁποίων 616 μένου ἀνοικίαστοι, καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ ἐνοικιασθῶν χρειάζονται 5,500 νέοι κάτοικοι. Εἰς καθὲ σπητὶ ἀναλογοῦν 8 ἕως 9 ἄνθρωποι. Πρὸς τοῦτοις ἀνοικοδομοῦνται 160 νέοι οἰκίαι. Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι ὅτι τὰ ἐνοίκια ἐξέπεσαν κατὰ 25 καὶ 30 τοῖς ἑκατόν. Αὐτὰ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνοικιαστῶν διὰ νὰ μὴ τοὺς γελοῦν οἱ ἐνοικιάζοντες.

Αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ προσδιωρίσθησαν τὴν 25 Σεπτεμβρίου καὶ ἡ νέα βουλὴ συγκαλεῖται τὸν Ὀκτώβριον. Ἐφέτος ἕνεκα τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ θὰ εὔγουν 206 βουλευταὶ ἀντὶ 190 ποῦ ἦσαν ἕως τότε, μ' ἄλλα λόγια θὰ εὔγουν 16 νέοι βουλευταὶ παραπάνω. Ἡ Ἀττικὴ θὰ βγάλῃ 8 βουλευτάς ἀντὶ τῶν 6, αἱ Πάτραι 7 ἀντὶ 5, καὶ αἱ Καλάμαι 4 ἀντὶ 3. Ὅστε μ' ὄλους τοὺς φόνους ὁ πληθυσμὸς τῶν Καλαμῶν αὐξάνει ἀντὶ νὰ ὀλιγοστεύρῃ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΓΓΛΙΑ.

Ἡ Ἀγγλία συνεφώνησε μετὰ τὴν Γαλλίαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημά μας, τί εἶδος ὅμως συμφωνίας ἔκαμε δὲν εἰσέυρομε, συμπεραίνομε ὅμως ὅτι ἡ συμφωνία τῆς θᾶ ἦνε νὰ μὴ συμφωνήσῃ εἰς τίποτα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ Γιάννενα.

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἡ Γαλλία δὲν ἐνόησε νὰ τὸ κουνήσῃ, ἢ ἀποφασίς τῆς εἶνε νὰ μᾶς δοθοῦν τὰ Γιάννενα ἑλλοκληρὰ καὶ ἀνεραία, χωρὶς νὰ λείψῃ οὔτε μίαν πέτρα ἀπ' αὐτά. Νὰ ἀποφασίς μὴ φορᾷ.

ΙΤΑΛΙΑ.

Πάλι σκοῦρα μᾶς τὰ καταφέρνει. Ὁ φίλος μας Καϊρόλης, φαίνεται ὅτι ἀρχίζε νὰ μᾶς τὰ στριφογυρίζῃ ὀλίγο καὶ ζητεῖ νὰ ἔλθουν εἰς ἐξηγήσεις μετὰ τὴν Γαλλίαν διὰ τὸ ζήτημά μας. Ἄφου τὴν ἀπόφασί τῆς Γαλλίας τὴν γνωρίζει εἰς ἐξηγήσεις γυρνεῖ; Αὐτὰ εἶνε μασκαροκαμώματα καὶ βεζιλίκια μακαρονάδικα.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Αὐτὴ δὲν λέγει τίποτε οὔτε ὑπὲρ, οὔτε κατὰ, ἀν θελήσουν ἢ ἄλλαις δυνάμειν νὰ μᾶς δώσουν τὰ Γιάννενα αὐτὴ δὲν ἀντιλέγει, ἀν δὲν μᾶς τὰ δώσουν πάλι δὲν τῆς μέλει. Κακὰ καὶ ψυχρὰ διὰ τὴν Αὐστρίαν ὅ,τι γίνετ' ἡμᾶς. Αὐτὸ λέγεται φιλελληνισμός.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ.

Ἡ Γερμανία συμφωνεῖ μετὰ τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνόησε νὰ ἀναλάβῃ καμμίαν εὐθύνην. Νύπτει τὰ χεῖρά τῆς ἀπὸ κάθε καλὸ δι' ἡμᾶς καὶ κακὸ διὰ τὴν Τουρκίαν.

ΡΩΣΙΑ.

Τώρα εἰς τὰ τελευταῖα φαίνεται ὀλίγο ὅτι συμπαθεῖ ἢ κυρὰ συμπεθερά εἰς τὸ ζήτημά μας καὶ μᾶς συμβουλεύει ἄλλα Βηκονοσὴλδ ἢ ἔχωμε ὑπομονήν. Ὁραία συμπάθεια.

ΤΟΥΡΚΙΑ.

Τί ἀπεφασίσε ἀκόμη δὲν εἶνε γνωστὸ, γνω-

στὸ, μόνον εἶνε ὅτι δὲν ἀπεφασίσε τίποτε. Ἐχει ὅμως ἀποφασίσει ἕνα πρᾶγμα, νὰ μὴ ἀποφασίσῃ νὰ δώσῃ τέλοσ εἰς τὸ ζήτημά μας εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ὅσῳ διὰ τὸν διορισμὸν τῶν νέων ἀντιπροσώπων τῆς, λέγει ὅτι θὰ τὸν κάμῃ ἅμα φθάσῃ ἀπὸ τὰ Παρίσια ὁ νέος ὑπουργός τῶν ἐξωτερικῶν. Γιαθὰς γιαθὰς.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Παικίλαι καὶ δεύφορος.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια μετοίκησε εἰς τὸ Τατόϊ. Θὰ ἦνε καλλίτερά ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Μουνηχίαν, καθὼς φαίνεται.

Εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ διαδόχου ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς ἔκαψε διάφορα πυροτεχνήματα. Πλήρωσε, χαμάλη λαί.

Ὁ ὑποναύαρχος Σαγίνης ἔδωκε συμπόσιον εἰς τοὺς ὑποναυάρχους τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας. Τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ ἀξιοπρέπεια.

Ὁ στόλος μας ἐφοδιάσθη πάλι μετὰ κάρβουνα. Θ' ἀρπάξῃ διὰ γυμνάσια.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ἱππικοῦ Ἰπαιζε πρώτη φορὰ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας. Μᾶς ἤρесе. Θέλει ὅμως ἀκόμη ὀλίγα ὄργανα.

Ὁ ποιητὴς Βαλαωρίτης ἀσθενεῖ σπουδαίως. Ἄν δὲν ἀποθάνῃ θ' ἀναρρώσῃ, χωρὶς ἄλλο, τὸ ὅποιον καὶ εὐχόμεθα.

Ὁ Γ. Παράσχος ἐθάπτησε εἰς τὸ παρκαλῆσι τῆς ἁγίας Εἰρήνης ἕνα Τυρκο Στήν καὶ τὸν ἔβγαλε Ἀλέξανδρον. Γιαθ' σου Ἀλέξανδρε.

Μία ψαράδικι βάρκα ἐβούλιαξε στῆς Φιλιππείας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπνίγει κανέναν καὶ πάει στὸ διάβολο ἕνα βούλιαγμα, χωρὶς πνίξιμο.

Ὁ ἀγροτικὸς ὑπαστύμος Γκιγκίτζας ἀνεκάλυψε 35 κλεμμένα πρόβατα καὶ τὰ ἀπέδωκε εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὰ εἶχε, χωρὶς νὰ φάγῃ οὔτε ἕνα.

Τὸ παρθενագωγεῖον Ζάπειου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνεκρύχθη ἴσο μετὰ Ἀρσάκειον καὶ ἔχει τὴν ἄδεια νὰ βγαίῃ δασκάλαις.

Παντοῦ ἀπλόνει τὴν οὐρὰ του ὁ γυναικῆς Αὐγερινός.

Ὁ κ. Κορδέλας παραιτήθη ἀπὸ ὑδραυλικὸς τοῦ δήμου μας, διότι ὁ κύριος δήμαρχός μας τὰ ξέρεε ὅλα, καὶ ἀκόμη πῶς μπορεῖ νὰ μὴ σκάσῃ ἀπὸ τὴν δέψα.

Ἡ Μερμερέ Χαβαδία, λέγει, ὅτι τέλοσ πάντων πρέπει νὰ λυθῇ τὸ ἑλληνοτουρκικὸν ζήτημα ὅπως καὶ ὅποιος. Καλὰ τῆς ξυμπντοῦρια.

Οἱ Ἀγγλοὶ κατέστρεψαν τοὺς Ζουλοῦ, ἔδωκε Σιτιβάγιο θὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Εἰς τὸ Ἀρχανιστᾶν ἐπῆγε ἡ χολέρα, καὶ θερξίει καὶ Ἀγγλοὺς καὶ Αὐγανούς χωρὶς διάκριση. Πολὺ ἀδιάρκτος θὰ ἦνε.

Ὁ Γλάδστον καὶ ὁ Δίλλε εἶπαν πολὺ ὠραία λόγια ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν βουλὴν τῶν Λόρδων. Θὰ πᾶν καὶ αὐτὰ χαμμένα.

Ἐνα τάγμα στρατιωτῶν διεσάχθη νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, διὰ νὰ μὴ λείπουν τὰ σούρτα φέρτα.

Εἰς τὸ θέατρον τῶν Μουσῶν παριστάνει καὶ ὁ φίλος μας Στεφανίδης, μαζὺ μετὰ τὴν Ἀγγλίαν, διὰ τὴν ὁποίαν πάει νὰ πεθάνῃ ὁ κύριος Παρίσις. Ἄμποτε.

Κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα» ἐπέρσε ἀπὸ τὴν Πειραιᾶ διὰ τὴν Βιέννην ὁ κύριος Κινέζος Μανδαρίνος Φί-τσου-τσέ-ψύμ-τζί-μ-σεχέ-σερᾶς. Εἶνε σπουδαῖος Μανδαρίνος.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου Φαλῆρου Μορὸ ζητεῖ διὰ τὸν χειμῶνα τὸ μεγάλο θέατρο καθὼς καὶ ὁ Κωστόπουλος. Καλλίτερά νὰ τὸ δώσουν εἰς τὸ Μορὸ διὰ νὰ γίνωμε ὅλοι μωρὰ.

Οἱ κοινωμιστᾶι ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Βάλλη τῆς Ὀδησοῦ γίλια ρούβλια, μετὰ τὴν φοβέρα ὅτι ἀν δὲν τὰ εἶδιδε θὰ τὸν ἐσκότωναν. Κατὰ δυστυχίαν ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τοὺς δύο κοινωμιστὰς καὶ ἐπι ἐχάσαμε τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἴδωμε καὶ ἕνα Ἕλληνα ὀλοφρονούμενον ἀπὸ τοὺς κοινωμιστὰς. Εἰς ὅλα εἴμεθα ἀτυχεῖ.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Τῆς «Ἐφημερίδος».

Ἀπὸ τὴν εὐτράπελο «Ἐφημερίδα» πέρνομε τὸ ἐξῆς σπουδαῖο κύριον ἄρθρο, τὸ ὅποιον ἔκαμε

κρῖτο εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ροβερεῖ ἐντύπωσι. Εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα διεθίσασαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ἄρθρο, τὸ ὅποιον μετέφρασαν ὅλκις ἢ στεναίς ἐφημερίδασι καὶ ἔγινε μέγας λόγος καὶ συζητήσεις εἰς ὅλας τὰς βουλὰς καὶ κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης. «Ἐρωταγωγλήθησαν οἱ στόλοι, ἐπολιόρχησε ὁ στρατός, ἕνα ἐρατὴ ὑπεκλιωμᾶτικό τὸν ἦρωα Τριτάκη καὶ τὸν δικηγόρον Παπαδάκη, εὐχάκε ἀπὸ τὴν φυλακὴ ὁ παπα-λαβέρν, καὶ ἦλθε ἀπὸ τὴν Σύρα ἕνας νέος, ὁ ὅποιος θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του γουναῖκα. Ἐπέτυχαν οἱ Ἕλληνες ταχυδακτυλουργοὶ Φραντζῆς καὶ Μελλιδίης, καὶ ὁ φίλος μας Δ. Κόκκος ἔγινε γκιώνης, ἡ διαβολομένη Ἀγγλίδα σκανδαλίζει τὰ μουστάκια τοῦ φίλου Στεφανίδη, καὶ ἡ Ὁραία Ἑλλάς ἔγινε ἡ μισθὴ ἐμπορικὴ καὶ ἔμεινε ἡ μισθὴ ἐπιγραφὴ Ὁραία καὶ ἐντός ὀλίγου ἅμα ποῦ ἀσπυρεθῆ τὸ ἰα θὰ γίνῃ κᾶμιὰ πρωτὰ «Ὁρα», εἰς τῆς Παλλάδος, τὴν χώρα, ὅπου ἔπεσε σάν μπόρα ἡ λέπρα καὶ ἡ ψώρα, τόρα, φόρα, δῶρα καὶ ἀνοήσις πληθώρα». Πλήθυνε, φίλε Καμπουρογλε, τὸν θυμὸν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν τὴν πατρικὴν σου κουρνοῖαν κτλ.

ΤΑ ΕΝ Τῷ ΤΑΞΕΙΔΙῳ.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία μας πλησιάζασα μᾶς ἔκοψε κοντοβόλι καὶ κικαρωτὴ ἀπομακρύνθη. — Τὴν βλέπεις τὴν κατεργάρα μας, παρετήρησεν ὁ ἀγωνιάτης μας, ἐνόησε ὅτι περὶ αὐτῆς κᾶτι λέγομεν καὶ μᾶς κόφτει βόλται; διὰ ν' ἀρπάξῃ τίποτε. — Αἴ, καὶ τί; — Τί; Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάτῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Νομίζει, ὅτι τὸ ἔχει διὰ τίποτε νὰ μᾶς δώσῃ λούστρο ποῦ νὰ μὴ μᾶς ξεπλύνῃ οὔτε ἡ θάλασσα; ἔχει γλῶσσα παπούτσι. Εἰς τὴν Σύρα ἔχει ὑβρίσει ὅλο τὸν κόσμον μετὰ ἀνωμότους ἐπιστολάς. — Δὲν μᾶς μέλει. Καὶ

τί ζητεῖ ἐδῶ εἰς τὴν νησὶν ἡ κυρία μας; — Τί ζητεῖ; Ἦλθε νὰ γλεντήσῃ μετὰ τὸν ἀνδρα τῆς συνουράδας τῆς Μαριγῶς Γ. Κ. τὸν κύριον διευθυντὴν ἐνὸς ὑποκαταστήματος, ὅστις ἔχει γωρισμένη τὴν ἐν λόγῳ κυρία. — Ὁραία ἐκδίκησις! — Ἄ! τίποτε. Αἱ δύο μας συνουράδες τὰ ἔχουν ὅλα λιμπερτά. Ἐπειτα ἐκτός τῶν γλεντιῶν ἔχει καὶ ψιλοὺς λογαριασμούς; ἡ κυρία Μαριγῶ Μ. Κ. μετὰ τὸν κύριον πρῶτον σύζυγον τῆς συνουράδας τῆς, διότι ἔχει διαίρει αὐτὸν ἐπίτροπον τῶν ἀνηλικῶν τέκνων τῆς, ὅπως πνίξουν μαζὺ τὴν περιουσίαν των, τῆς ὁποίας τὴν ἐκποίησιν διέταξε τὸ δικαστήριον συνεσιπία αἰτήσεως τῆς Μαριγῶς μας, τὴν ὁποίαν βοηθοῦν καὶ δύο κοντοπύθαροι, ἕνας δικηγόρος καὶ ἕνας ἱατρός. Διὰ τὴν κακοθήθειάν τῆς δὲ κατέστη παραιτήθη ὁ πρῶτος παρπεπίτροπος Ν. Δ. — Αὐτὰ, ἀδελφε, εἶνε ἱστορία ὀλόκληρος. Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ ἀτμόπλοιον ἔβησσε. — Αἴ, τότε κατευόδιον καὶ εἰς τὴν Σύρον θὰ μᾶθῃς ὅσα ἐγὼ δὲν ἐπρόφρασα νὰ σοῦ διηγηθῶ. — Ὑγίαινε.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Ὁ ἐν Πειραιεὶ ἔμπορος Νικόλαος Ἰω. Χούσης, φαίνεται, νὰ γυρτίζῃ ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῶν φαρμάκων, ἢ μίπως ἐπιθυμῇ νὰ τοῦ δημοσιεύσωμεν τὰ εἶδη ἰς τὴν ἀζίαν; Ἄν θέλῃ εἰμεθα πρόθυμοι.

Φαρμακεῖς.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ξένων ὁ πρῶτον καμαργέρος Ἰωάννης Πέτρος καὶ ὁ ἄλλοτε μάγειρος τρώνε τὸν μισθὸν τῶν ὑπηρετῶν, καὶ προσπαθοῦν μετὰ τῆς ψευταίας νὰ καταστήσουν τὸ ξενοδοχεῖον μεγαλειότερον ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶ θὰ τὸ κάμουν μικρότερον ἀπὸ τῆς Βενετίας.

Τάδες.

Ὁ ὀρκισθεὶς ὡς ἄστυνομικὸς κλητὴρ Π. Μαυρόπουλος ἀπὸ τὸν Μάϊον δὲν ὑπηρετῆσέ ποτε

ἔως σήμερον, ἀλλὰ τὸν μιστὸν τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ πτωχὸν ταμειόν. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀξιότιμου διευθυντοῦ.

Δ. Χρηστό=πόβλος.

Ἐκ Πατρῶν

Ἀδελφε Ἀριστοφάνη.

Ἄς ἔλθωμεν τόρα καὶ εἰς ἄλλα. Προχθὲς ἤμην εἰς τὸ λεσχίδιον τοῦ Μπουγάτσα καὶ ἐκεῖ ἦλθεν ἕνας κτηματίας, ὅστις ἔλεγε ὅτι οἱ ποιμένες τὰ ἔχουν λαμπρὰ μετὰ τὸν Δήμαρχον, διότι θέλοντες κατὰ τὴν διαταγὴν, ὅπου τοῦ, ἔδωκε τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς ὀρομοσίας του νὰ ἀπομακρύνωσι τὰ ποίμνια των ἀπὸ τὰ κτήματα, καὶ νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουν, τὰ ἔφερον πέρειξ τῆς δεινδροστοιχίας τοῦ δρόμου τοῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἔχουν συντροφίαν μετὰ τοῦ; ἐκεῖσε κατεσκηνωμένους τουρκογύφτους μετὰ γαϊδούρικων καὶ τὰς ἀκαθαρσίας, αἵτινες μένουσιν ἐκεῖ ἐνεκα τῆς ἐκτάκτου καὶ κατεπειγούσης καθαριότητος τοῦ δημάρχου μας, καὶ ἴσως διότι ὁ ἀδελφός του Γεωργιάκης εἶνε πολὺ θρησκευτικὸς; καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἀκαθαρσίαν, καὶ δεχόμενος αὐτὴν τὴν ὑποφέρει.

Ἄλλος γείτων τοῦ ἱεροῦ Ἀναστάσιου παρεπονέθη εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε νὰ ὀμιλήσῃ τοῦ δημάρχου νὰ καθαρῇ τὰς ἀκαθαρσίας τὰς πλησίον τῆς οἰκίας του κλίμακος, οὗτος δὲ ἀπήντησε, — Βρε ἀδελφε, ἔχεις δίκαιον τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ὁλῆς ξενικῶ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου καὶ ὑπάγω εἰς τὴν δημαρχίαν, περῶ ἀπὸ τὴν εἰσαγγελίαν διὰ νὰ ἰδῶ μίπως εἶνε κανένας τραυματισμένος νὰ τὸν παρατηρήσω καὶ νὰ πάρω τὴν παραγγελίαν κατόπιν περῶν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ ἔως ὅτου νὰ φθάσω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ δημάρχου τὸ λησμονῶ, καὶ διότι πολλοὶ καὶ συμβαίνει νὰ εὐρίσκω τὸν λογιστὴν τῆς δημαρχίας ἔμπρός μου,

Κ Η Π Ο Σ.

Ο ΠΑΡΙΣΙΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΑΝ.

Ὁ Ἐγγλέζα μου Λιλῆ, ζηλεμένο μου πουλί, ἀπ' τὸ ντέρτι τὸ πολὺ θὲ νὰ γίνῃ νερουλή ἢ γυμνὴ μου κεφαλή.

Λυγιστό μου κυπαρίσσι, εὐσπλαχνίσου τὸν Παρίσι; εἰδεμὴ θὰ κατανήσῃ τώρα γρήγορα στὴ φθίσι, καὶ ἡ νεότης του θὰ σβύσῃ.

Ὁ Ἐγγλέζα τρυφερά, κύτταξέ με μιά φορὰ, καὶ ἂν μέσα στὸν παρᾶ δὲν σὲ χῶσω, φανερά νὰ μὲ λέγῃς μᾶσκαρᾶ.

Μὴ με νάζει καὶ παιγνίδι μὴ θωρῆς τὸν Στεφανίδη εἰδ' ἄλλοιῶς μετὰ τὸ ψαλίδι θὲ νὰ κόψω τὸ καρδί; τοῦ λαιμοῦ του... τὸν κασσιδῆ!

Τί τοῦ ζήλεφες, Λιλῆ, τοῦ σαχλοῦ μουστακαλῆ, καὶ τὸν βλέπεις σάν τρελλή; Διὲς ἐμὲ τὸν σεβνταλή, νὰ χαρῆς ζωὴ καλή.

Κι' ἂν μοῦ πῆς «Παρίση, πέτα κάτω ὅλα τὰ λιμπρέτα κι' ἔλα γίνε μαργιόνετα, θὲ νὰ πῶ γιὰ σὲ, κοκκέτα, «ὅλα διάολ' ἐπαρέτα.»

Καὶ ἂν θέλῃς νὰ γένω καὶ Ἐγγλέζος, λησμονῶ Τόνομά μου τὸ κλεινὸ, καὶ μαζὺ σου ἄς γυρῶ καὶ ἀπάνω στὸ βουνό.

Πᾶρε ὅσα ἐγὼ κάμει, καθὼς λέγουνε, χαράμι, καὶ ἐμένα τὸν ἀντάμη ἄς με σύρῃ τὸ ποτάμι σάν εὐλύγιστο καλάμι.

Αἴ! τί ἄλλο πιά ποθεῖς; Θεὸς χρυσάφι νὰ ντυθῆς καὶ μετὰ τοῦτο νὰ πλυθῆς; Πῆς, καὶ τόκαμα εὐθὺς, γιὰ νὰ σκάσῃ ὁ καθεὶς.

Λοιπὸν ἔλα, περιστέρι, ἔλα δῶσέ μου τὸ χέρι, νὰ γινῶμε ἕνα ταῖρι, καὶ νὰ πάμε σ' ἄλλα μέρη, Ποῦ κανεὶς νὰ μὴ με ξέρῃ.

Ὅλα πλέον τὰ ἀφίνω, τὴν ζωὴ μου σοῦ τὴν δίνω, καὶ εἰς σὲ τὸ γόνυ κλίνω, καὶ, ἂν θές, ἐγὼ προκρίνω νὰ τραβήξωμε στὴν Τῆνο.

Στεφανίδης. Ἔλα, Λιλῆ μου, καὶ μὴ φοβάσαι πλιὰ, γιὰ τὸν ξεπάστρεψα πλέον ἀπὸ τῶν Ζουλοῦ τὸν Παρίση. Αὐτοὺς ἐδῶ ποῦχουν τῆς ἄλλαις, τὸν μπαρπα-Σκαλιστήρη καὶ τὸν γέρο Κωνσταντῆ Πετσάλη μὴ τοὺς φοβάσαι, εἶνε ψοφίμια. Ἔλα, ψυχουλά μου, Λιλῆ μου, Λιλάκι μου, καρνανάκι μου, ἔλα, ἔλα, πρὶν μὲ βαρέσῃ τρέλλα.

μεθ' οὗ πάντοτε συζητῶ περὶ τῆς κακῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ νοσοκομείου καὶ περὶ τοῦ ἀν' ἐκέρθη ὁ κύρ Θάνος περὶ τῆς ἐπὶ τὰ βελτίω διαρρυθμίσεως αὐτῆς διὰ καταλλήλου προσωπικῶν, ὅτε αἴρῃς ἀκούω ὀπισθὲν μου φωνὴν λέγουσαν· «Ὁ Γερούσις πίσω σου»: καὶ ἀπὸ τὴν φόβον μου ἀνχωρῶ ἄπρακτος, μ' ὄλον ὅτι κατόπι ἀναλογιζόμενος τὰς προτροπὰς βλέπω ὅτι ἔχω ἄδικον καὶ πρέπει νὰ ἐντρέπωμαι».

Ἄλλος συναντήσας με εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ ἁγίου Διονυσίου μοὶ ἐπέδειξε κόπρον τοῦ Αὐγείου εἰπὼν μοι, — «Τί διάβολο δὲν λές καὶ σὺ ἐκείνου τοῦ φίλου σου τοῦ Δημάρχου νὰ φρον-

τίσῃ καὶ περὶ τῆς ἐδῶ καθαρῆς, ὅπου περιωρίσθη αὐτὴ μόνον εἰς τὰς πλατείας καὶ τὴν ἀγορὰν Ἀβροῦ καὶ ἁγίου Νικολάου. Ἐγὼ δὲ τότε τοῦ ἀπήντησα, — ἀπέτα καὶ σὺ, διότι ἐγὼ τὰ εἶπα, ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη, καὶ μόνον ὅταν μὲ βλέπῃ ὁ κύρ Θάνος μὲ περιποιεῖται, πλησιάζει τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἀληθῶς νομίζει τίς ὅτι δαίλει πρὸς ἀδελφόν του, μ' ὄλις ὅμως ἀπομακρύνεται, μὲ θεωρεῖ φαίνεται γεγῆ», καὶ τότε ἐκείνος μὲ ἀνταπῆντος τὰ ἐξῆς. — «Ὡστε ὁ Γεωργάκης κάμει καλλίτερον ὅπου τοῦλάχιστον ὅταν ᾔνε ἐκτός τῆς ἐξουσίας, λέγει κάποτε καμμία καλὴ μέρα εἰς κἀνένα θα-

νιστὴν, ὅταν δὲ πάλιν ἐννοεῖ ὅτι ἔμπορεῖ νὰ περιέρχεται μειδιῶν τὴν πλατείαν, μόλις ἴδῃ κἀνένα τοιοῦτον, κάμνει ὅτι κάποιον βλέπει μακρόθεν καὶ τρέχει νὰ τὸν χαιρετίσῃ, καὶ ὅταν τὸν ἀρῖνει νὰ ἐμιλήσῃ μὲ τὸν κύρ Θάν, ἢ τὸ βράδυ ὅταν κάθεται εἰς τὸ σπῆτι του καὶ τὸν καραγκιοζηλεύει, ἢ ὅταν κάμνῃ τὸν μακρυνόν του γύρον διὰ τὴν ὑγίαν του καὶ πέρνει κἀνένα ἀπὸ αὐτοῦ, μαζὶ του, διὰ συντροφιά». Ἐν τέλει σοῦ λέγω — ὅτι τὸ τέλος, τέλος πάντων τῆς περῶσεως μου θὰ τὸ ἔχῃς εἰς τὸ προσεχές.

ΑΡΚΑΣΙΟΣ.